

opusdei.org

U Božjim rukama tijekom suočavanja s bolešću

Iznenadni susret s teškom bolesti bio je moj prvi istinski susret s nesigurnosti života i s tim kako se život može u trenutku promijeniti.

18.02.2021.

Nesigurnost je obilježje naše svakodnevice. Mislim da većina nas živi poprilično sretno nesvjesni njezine jačine dok se borimo s užurbanim životom. Koronavirus,

klimatske promjene, nesigurno političko okruženje te prirodne i umjetne katastrofe samo su neke stvari koje mogu imenovati, a koje nam mogu ponekad pomoći svrstati nesigurnost u oštriji okvir.

Iznenadni susret s teškom bolesti bio je moj prvi istinski susret s nesigurnosti života i s tim kako se život može u trenutku promijeniti.

U prosincu 2011.godine pripremala sam se za Božić poput svake zaposlene majke četvero djece. Jedne sam se večeri počela osjećati nekako čudno i imala sam napad kojeg je izazvala tumorska masa na mom mozgu. Nekoliko dana kasnije završila sam na operaciji uklanjanja malignog tumora. Operacija je bila uspješna, ali dijagnoza je bila zastrašujuća.

Ideja da imam neizlječivu bolest bila je nemoguća – ideja da možda neću

živjeti dovoljno dugo da vidim kraj tekuće godine bila je nepodnošljiva.

Sigurnost u Boga

Licem u lice s toliko nesigurnosti, pokušavala sam iznaći rješenja i sigurnost koja jednostavno nije bilo. Dok su se oni oko mene pokušavali usmjeriti na dobre vijesti o mogućim terapijskim programima, svaki pregled liječnika mene bi ostavio bez nade i očajnu. Shvatila sam da je bolest usamljeno putovanje – usprkos tome što me je toliko ljudi podupiralo, nitko poput mene ne može osjetiti gubitak prijašnjeg života (i planirane budućnosti).

U tim sam se trenucima intenzivnije okrenula molitvi kako bih u njoj pronašla sigurnost i potrebni mir. Usprkos činjenici da sam bila katolički odgajana, kao odrasla sam lagano posustala u prakticiranju svoje vjere, ali vrlo brzo sam nanovo

otkrila moć sakramenata i mir koji proizlazi iz molitve.

Upravo smo nekako u to vrijeme bili zaposlili domaćicu za koju se ispostavilo da je supernumerarija Opusa Dei. Sjećam se da me je njezina vjera toliko nadahnjivala i prekrasan način na koji je živjela svoj život. Počela sam s njom ići na duhovne vježbe u Centar Opusa Dei i poruka Djela me je pogodila – da smo pozvani na svetost usred zamršenosti i uobičajenosti svakodnevnog života.

Prilike koje donosi bolest

Kroz dnevnu molitvu naučila sam napustiti zemaljsku sigurnost koja mi je bila toliko važna i postepeno sam sve više vjerovala da Bog zna za moju situaciju, da zna što moja obitelj treba i da će se On brinuti za nas. Kada sam to učinila, vidjela sam prilike koje je bolest pružila umjesto da samo gledam ono što mi je oduzela.

Budući da sam većinom morala mirovati imala sam puno vremena pričati s djecom, slušati i biti s njima na način koji je puno teže provesti u djelo kada si zaposlen i na relaciji posao – škola – kuhanje. Ironično, to što sam imala manje energije značilo je da ne mogu trošiti energiju na sve male stvari i mogla sam biti puno strpljivija s djecom.

Vidjela sam koliko su ljudi brižni, nisam mogla ni izbrojati sve darove, posjete i toliko brige. Naučila sam ponizno prihvatiti da smo moja obitelj i ja u potrebi za tolikom brigom i da je zahvala jedino što možemo pružiti natrag.

Vidjela sam da činjenica što sam pobijedena, što to prihvaćam i što mislim na druge ima nevjerojatan utjecaj na ljude oko mene. Mogla sam vidjeti koliko sam voljena i koliko sam bogata prijateljstvom, obitelji i zajednicom.

Mir u Svetom pismu

U teškim trenucima tog putovanja, Sveto pismo bilo je golemi izvor snage.

Dva su me dijela posebno pratila kroz teške nesigurnosti. Prvo je situacija kada je Isus ohrabrio Petra da mu priđe po vodi (Mt 14:22-33). Petar je počeo tonuti tek kada je postao svjestan vjetra i kada je izgubio vjeru. Vjetar moga života bila je dijagnoza, prognoze, statistike, nadolazeće operacije/liječenja i to kako su drugi o kojima sam čula i čitala prošli. Kada bih sve to pogledala, i ja bih izgubila vjeru i počela tonuti. A kada bih brinula o svojoj molitvi i kada bih uredno provodila molitveni plan kojeg sam naučila u Djelu, bila sam mirna iako savršeno svjesna oluje. Znala sam da će sve na kraju biti dobro. U sebi sam bila izuzetno svjesnada kada sam

molila i dana kada sam odbijala
moliti.

Psalam 23 bio mi je neprestani
suputnik osobito tijekom
2014-2015.godine. Tada sam imala
još tri operacije. Činilo mi se da
hodam „dolinom smrti“, ali čitanje
Psalma me je činilo jačom. Nisam
znala kako ni zašto, ali vjerovala sam
da je Bog na mojoj strani i kroz sve
sam prošla na puno prihvatljiviji,
mirniji način nego sam mislila da je
uopće moguće.

Bog u svim trenucima

2015.godine krenula sam na novu
imunoterapiju i to mi je donijelo
golem uspjeh. Imam neke ožiljke, ali
bolest se otada nije vratila i na tome
sam zahvalna, ne mogu vam ni reći
koliko.

Iako nastavljam živjeti s nesigurnosti
svoje dijagnoze i sa svim pregledima
i liječenjima koje ona donosi, to me

ne obeshrabruje. Život mi se vratio u zaposlenu rutinu majke i supruge i na tome sam zahvalna. Nastavila sam shvaćati važnost njegovanja vjere i u dobrim vremenima i da se svakoga dana Bogu obraćam u molitvi. Prirodno nisam baš ustrajna osoba tako da mi dnevni životni plan, tjedni krugovi i mjesečne duhovne obnove u Opusu Dei služe kao dobar podsjetnik za ponovno započinjanje i ispravljanje životnog puta koji me nastoji omesti od onoga za što znam da je najsigurnija stvar mogega života... moga odnosa s Bogom.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/u-bozjim-
rukama-tijekom-suocavanja-s-bolescu/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/u-bozjim-rukama-tijekom-suocavanja-s-bolescu/)
(8.08.2025.)